

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Patientia habe in me. Divinæ debemus patientiæ quod non extrema
quæque patimur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.

In 3. p. Fer. 6. Hebd. 3. Vide & Fer. 4. nec non Dominicam 5. sequentem ubi de ira & odio, &c.

Si naturæ humanæ durum est obedire Christi præcepto, longè est durius gratiæ, naturam humanam non obedire Christo.

In 3. p. Fer. 6. Hebd. 5. Vide & Feriam 3. præcedentem.

Sicut pauci dimittunt suis debitoribus, ita & paucis sua dimittuntur debita.

In 3. parte, Feria 6. Hebd. 6. Quæ hic plurimum opportuna, sicut & sequens.

Si semel sunt condonandæ injuriæ, sunt semper condonandæ.

Vel nullas unquam rectè voles condonate, vel semper omnes condonare voles.

In 4. p. Fer. 5. Hebd. 16.

Posset verò ex nonnullis Evangelii partibus excerpri quædam ad diversos ordibata fines & status, prout ipsa verborum quæ seliguntur significatio suggeret.

Assimilatum est Regnum cælorum homini Regi qui voluit rationem ponere cum servis suis.

VERITAS PRACTICA.

Qui ne forte terreatur, non cogitat reddendam rationem, magis terendus est quia non illam cogitat.

In 3. p. Dominica 8. ubi & sequens habetur.

Qui se interrogat ante iudicium, interrogatus in iudicio facilius respondebit.

Ecc. 18.

Intra illud scilicet Sapientiæ: Ante iudicium interroga teipsum, & in conspectu Dei invenies propitiationem.

Et cum cepisset rationem ponere, oblatuſ est erunus qui debebat ei decem millia talenta.

VERITAS PRACTICA.

Malo peccati nullum par aliud malum.

In 3. p. in appendice admissiones cap. 13. fusè.

Cum autem non haberet unde redderet, iussit eum Dominus eius vundari, & uxorem eius, & filios, &c.

VERITAS PRACTICA.

Unde timorem minuis, inde magis tibi timendum est.

In 3. p. in eadem appendice cap. 8.

Procidens autem servus ille, orabat eum dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi.

VERITAS PRACTICA.

Divinæ debemus patientiæ, quòd non extrema quæque patimur.

RATIO EST, Quia quæ sunt condigna nostris peccatis si non patimur, hoc Dei misericordiæ & patientiæ donum est, hoc divina debemus patientiæ.

Nisi enim patientiam habuisset in nos, statim atque commissum est peccatum, merebatur poenam: & punitum fuisset, sicut in rebellibus Angelis, & in multis aliis peccantibus qui in flagranti delicto perierunt. *Misericordia Domini Thren. 3. quia non sumus consumpti, quia non defecerunt miserationes eius.*

Sed sunt extrema quæque condigna peccatis nostris; Imò & infra condignum infernus est; id est, inferior & minor est poena quam sit vel una mortalis culpa: nullusque peccator est qui quòd in libro Job dicitur, sibi suis in pœni: usurpare non debeat: peccavi & verè deliqui, & Job 2. ut eram dignus, non recipi. Vide in appendice missionum de peccato mortali.

Ergo

Ergo divina debemus patientia quod non extrema quaque patimur, quæ si vel uni peccato debentur, quanto magis tam multis & tam gravibus quæ peccasti, quantoque magis divinæ te patientiæ debitorem debes agnoscere?

144.

O quam verè dictum à Davide. Misericors & miserator Dominus, patiens seu longanimis, & multum misericors, O quam præclare hoc ipsum à Divo Augustino sic enarratum: Nisi ille talis esset, de nobis repetitio & reparatio talis nulla esset. Attende ad teipsum, quid merebaris peccator? Contemptor Dei quid merebaris? Vide si occurrit tibi nisi poena, si occurrit tibi nisi supplicium. Vides ergo quid tibi debeatur, & quid dederit qui gratis dedit. Data est venia peccatori, datus est spiritus & spes justificationis, data est Charitas & dilectio, in qua omnia bona facias, & super hæc dabit & vitam æternam & Societatem Angelorum, Totum de misericordia. Merita tua nusquam jalet, quia & ipsa tua merita illius dona sunt. Et justitiæ tuæ exultabunt, misericors & miserator Dominus, qui fecisti omnia gratis, longanimis, quantos enim sustinet peccatores? Misericors & miserator Dominus, in his quibus veniam dedit, in his quibus non dedit adhuc, Longanimis, non damnas sed expectas, ipsa expectatione clamans, Convertimini ad me, & ego convertar ad vos. Et nimia longanimitate. Nolo, inquit, mortem impij tantum ut revertatur & vivat. Ille quidem longanimis, tu autem secundum duritiam cordis tui, & cor impenitens thesaurizas tibi iram in die ira & revelationis justi judicij Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua. Non enim modo sic longanimis in sustinendo, ut nunquam justus in vindicando, Distribuit tempora, Vocat te nunc, exhortatur te nunc, expectat donec respicias & facias, & tu tardas? Magna ejus misericordia & in hoc quod diem vita tibi incertum fecit, ut nescias quando hinc emigrabis, Et cum quotidie speras te aliquando convertas, & in hoc ejus magna misericordia, Caterum si statuisset diem, omnibus faceret abundare peccata de securitate. Dedit ergo spem veniam, ne desperando amplius pecces. Et spes & desperatio timenda est in peccatis, Videte vocem desperantis ad nungenda peccata, & quomodo utriusque voci occurrat providentia & misericordia Dei. Audi vocem desperantis, iam inquit, damnandus sum, quare non facio quicquid volo? Audi & vocem sperantis. Misericordia Domini magna est, quando me convertero dimittet mihi omnia, quare non facio quicquid volo? Desperat ut peccet, sperat ut peccet.

Malae. 3.
Eze. 18.
33.

145.

146.

Vtrumque metuendum est utrumque periculosum. Vt à desperatione, ut à perversa spe. Virique huic periculo, & utriusque malo quomodo occurrit misericordia Dei? Quid dicis tu qui desperando volebas peccare? Iam damnandus sum, quare non facio quicquid volo? Audi Scripturam, Nolo mortem impij, tantum ut revertatur & vivat. Hac voce Dei reducitur in spe, sed timendus est alius laqueus, ne ipsa spe amplius peccet. Quid ergo & tu dicebas qui spe magis peccas? Quando me convertero, omnia mihi Deus dimittet, faciam quicquid volo, Audi & tu Scripturam, Non tardes converti ad Dominum, neque differas de die in diem: subit enim veniet ira illius, & in tempore vindicte disperdet te. Noli ergo dicere cras me convertam, cras Deo placebo, & omnia hodierna & hesterna dimittuntur mihi. Verum quidem dicit, quia Deus conversioni tuae indulgentiam promittit, sed dilationi tua diem crastinum non promittit.

Eze. 18.
33.

Eze. 33.

Ecl. 5.

2. Pet. 3.

Hæc ad Verbum Divus Augustinus, quæ paucis sanctus Petrus sic expresserat, Non tardat Dominus promissionem suam, sicut quidam existimant sed patienter agit propter vos, nolens aliquos perire sed omnes ad penitentiam reverti.

Quia verò revertendi modus inter alios, nobis est etiam patientia quam propterea Christus à nobis, sicut nos ab ipso, hic exigit: de hac virtute crebrius exercenda sermō est cogitandum, & id hunc finem quatuor non vulgaria proponuntur mōria.

Primum est, quod cum peccator Divinam postulet patientiam, certè hoc æquum ab ipso simul postulat ut suam petenti Deo non denegat. Quid enim videri posset iniquius ut cum sibi quis patientem Deum oret, ipse Deo patiens esse nolit? Sustine sustentationes Dei, conjungere Deo & sustine.

Ecl. 2.

Secundum est, quod cum Divinam oret patientiam hac sibi constituta lege ut si Deus patiens fuerit, tunc ei reddat omnia; profectò suam simul pollicetur & addicit patientiam: neque enim poterit reddere omnia nisi perfectè patiens fuerit, quia huius defectu virtutis vix ulla est alia virtus, vix ullum bonum opus: aut quanta quæque fuerit cuiusvis patientia, tantum illius erit viri meritum, tantus illius operum valor, ut Scripturæ passim testantur: Secundum patientiā Rom. 2. boni operis, ait Apostolus. Patientia perfectum opus Jac. 1. pui habet, inquit alius, Et ipse Dominus, Fructum Luc. 8. afferunt in patientia.

Rom. 2.
Jac. 1.
Luc. 8.

Tertium est, quod cum tantas sibi petat remitti poenas, quales extrema illæ sūt quæ peccatis de-

bentur. & quas re ipsa Deus penitenti remittit; quid tam grave patiendum potest occurrere quod non infinito intervallo sit minus & levius, & quod non libentissimè feras, tot alius redimendis supplicis? *Est qui multa redimat modico pretio* Nempe hic sapiens; ut è contra vā cordes illi qui timent pruina & irruet super illos nix. Vide in 2. parte, Dominica Sexagesimæ.

Quartum denique, quod est maximi faciendum, licet cum remissa culpa remittantur æternæ pœnæ, certum est tamen remanere quasdam subeundas temporales: quas inter, quæ spirituales pœnæ dicuntur, longè sunt graviore; qualis esset perpetua mentis ariditas, desolatio spiritus, scrupulorum anxietas, tentationum importunitas, denegatio quorundam auxiliorum, & similes pro gravitate culpæ remanentes, ut dictum est, etiam remissa culpa: *Peccatum meum contra me est semper*: Donec scilicet plenius ac plenius expietur, quod fieri potissimum potest per patientiam; cuius hoc est maximè proprium, ut sicut ignis aurum omnino purgat, & ab omni materia defœcatum reddit purum & probatum: ita patientem patientia perpurgat & suo quodam modo tam plenè ac perfectè absolvit ab his peccati reliquiis, ut non modo nihil supersit timendum quod alioquin timeri poterat, quin certa inde spes nascitur Divinæ aſ-

quam defuturæ protectionis. Sic evidenter Apostolus: *Gloriamur in tribulationibus*, scientes Rom. 5, quod tribulatio patientiam operatur: patientia autem probationem: probatio vero spem: spes autem non confundit.

Quod & illustri confirmatur exemplo illius cui cum dictum esset à Domino quod modicam *Apoc. 5*, haberet virtutem; non erat fortè dignior præ aliis quem servaret Dominus in qua illi alij persecutione perirent: sed quia tamen præ illis patiens fuit, audi quid inde lucri tulerit, audi quid illi propterea Dominus: *Quoniam servasti Verbum patientia mea*, & ego servabo te ab hora tentationis qua ventura est in orbem univrsum, sentare habitantes in terra. Nempe illa fuit Trajani persecutio quæ diu quidem non duravit, sed tam vehemens ac violenta fuit, ut multos à fide, metu tormentorum abduxerit, quos inter involutus iste jam esset, nisi patientiæ verbum servasset. O patientiæ meritum per quam ex futuro apokata factus est Christi Martyr!

Itaque sicut dices Deo, sic vicissim Deum audi tibi dicentem: *Patientiam habe in me & omnia reddam tibi*. Et qualem velis habere Deum ut illi reddas debita, sic te illi patientem exhibeas ut tua tibi reddat, si quæ tua dici possunt.

De reddendis autem Deo debitis, plura commodius Dominica sequenti quæ est 22.

Egressus autem servus ille invenit unum de servis suis qui debebat ei centum denarios, & tenens suffocabat eum dicens: Redde quod debes. &c. De hoc servo.

VERITAS PRACTICA.

Vel non erat tibi petenda debitorum remissio, vel non erat aliis deneganda.

Ratio est, quia non est id petendum vel negandum quod si bene petitur, male negatur; vel si bene negatur, male petitur. Nam ex alterutro sequetur malum aliquod, quod nunquam est concedendum.

Sed talis est debitorum remissio quam si tibi bene petisti, tu male aliis denegasti; vel si bene denegasti, tu illam male petisti. Nam vel bonitas petitionis tuæ reperitur in petitione alterius vel malitia petitionis alterius reperitur in tua. Quod cum sit evidens ubi sunt omnia paria; tantò id etiam evidentiùs & certius est ubi

non sunt omnia paria, tuo defectu, quo sit ut minor sit bonitas petitionis tuæ, quam petitionis alterius. Tu enim servus debes Domino tuo, & longè plura debes quam conservus tibi ac denique cum tu ipse hanc gratiam prior petieris & acceperis, profectò ex omni jure sequitur, te petentibus aliis non posse denegare.

Aut igitur nunquam erat, & nunquam esset tibi petenda debitorum remissio, vel non esset aliis deneganda: cum sit eadem aliorum ac tuæ petitionis vel negationis ratio, vel si non est eadem, magis inde probetur Veritas, magis inde convincaris, non id esse aliis petentibus à te denegandum, quod tibi petis concedi; vel id tibi non esse petendum, non concedendum, quod aliis negas.

Jam